

"Het verdwenen woord"

Het verdwenen woord

Er was eens een woord, dat zo maar verdween in het niets.

Hij ging op tussen de andere woorden en ik kon hem niet meer terugvinden.

Tot op die dag, dat ik al mijn schrijven aan het doorzoeken was, kwam ik hem tegen in een hoekje.

Ik schrok heel erg op dat moment en vroeg, "Woord, waar was je, ik heb zo naar je lopen zoeken."

Woord probeerde langs mij heen te glijpen, maar ik kon nog net zijn L beetpakken en hij bungelde met de rest van zijn letters naar beneden.

"Laat me gaan, alsjeblieft, gebruik mij niet, want ik hoor helemaal niet in jouw schrijven thuis." Smeekte Woord.

Met beleid en met al mijn liefde legde ik Woord neer en ik keek hem peinzend aan.

Minutenlang verstreken en allerlei sensaties trokken door mijn lichaam, raakten mijn gevoel en kwamen uiteindelijk in mijn hart terecht.

Ik voelde de tranen langs mijn gezicht lopen en nam Woord voorzichtig in mijn handen en wiegde hem.

"Sorry lief Woord, ik had geen idee dat ik je pijn deed om jou zomaar te gebruiken, dat was echt puur toeval."

Woord knipperde met zijn O en ging languit in mijn handen liggen.

Samen zaten wij een half uurtje van elkaar te genieten en ik spreidde hem uiteindelijk uit op mijn bed en ging naast hem liggen.

Ik fluisterde zachtjes tot hem, "Lief woord, ik doe niets meer tegen je zin in, kom we gaan slapen".

We vielen in slaap en toen ik de volgende dag wakker werd lag er een prachtig gedicht naast mij en Woord had zich ertussen gezet.

Hij straalde tussen de andere woorden en fluisterde zachtjes, "Dank je wel, door jou ben ik eindelijk thuisgekomen."

Een enorme blijdschap maakte zich meester van mij en ik plaatste het gedicht met Woord op BP.